

potud, pokud toho je zapotřebí k úplnému dohotovení dřevěných výrobků, k jejich výrobě na základě živnostenského listu jest oprávněna.

Nař. rozhodnutím byl tento výměr potvrzen.

Stížnost vytýká především jako vadu řízení, že žal. úřad nezaujal stanovisko k tvrzení stěžující si firmy, že provozuje podnik po továrěnsku, a že nebylo provedeno řízení podle § 1 odst. 6 živn. řádu za účelem zjištění, že provoz se skutečně děje po továrěnsku, a dovozuje, že jsou dány veškeré znaky takového provozu. Nss nemohl stížnosti v tomto směru dáti za pravdu.

I kdyby při liberálním výkladu odvolání, které oproti odůvodnění výměru první stolice, že otázka, zda jde o továrěnský provoz, je pro daný případ bez významu, se omezilo na pouhé konstatování, že se živnost pilařská provozuje po továrěnsku, aniž z této tvrzené skutečnosti nějaké právní důsledky vyvozovalo, bylo lze spatřovati nějakou námitku rázu právního nebo skutkového, nemohlo by se jednat o vadu podstatnou, když se jí žal. úřad nezabýval, neboť okolnost stížnosti tvrzená je pro posouzení sporu, o který zde jde, zcela nerozhodná. Má totiž otázka, provozuje-li se živnost po továrěnsku či ne, význam toliko pro eventuální zařazení živnosti pod živnosti řemeslné a pro osvobození od průkazu způsobilosti, resp. stran členství v živnostenském společenstvu, avšak pro zodpovězení otázky, je-li provoz v souhlase se živnostenským oprávněním, rozhoduje výlučně znění živnostenského listu, ať se již jedná o živnost po továrěnsku provozovanou neb o živnost, která takovýto ráz nemá. Není tu tedy vytýkané vadnosti řízení.

Ve věci samé uplatňovala st-lka ve svém odvolání proti stanovisku první stolice, že odstraňování třásní a nerovností na povrchu prken ohoblováním se děje výlučně za tím účelem, aby se prkna stala použitelná pro živnost tesařskou, dovolávala se při tom ustanovení § 37 živn. řádu a dokazovala, že kladení podlah nespadá do oprávnění živnosti truhlářské (stolařské), nýbrž živnosti tesařské, takže pouhým ohoblováním prken, které je dokončujícím pracovním pochodem, se nezasahuje do oprávnění živnosti truhlářské. Těmito vývody odvolání se však žal. úřad vůbec nezabýval přes to, že nešlo o okolnosti zřejmě bezvýznamné, zvláště když námitka ta ve své podstatě mohla býti chápána tak, že hoblování prken spadá pod st-lčino oprávnění »zpracování dřeva«, nýbrž potvrdil výměr první stolice prostě z jeho důvodů. V tomto nedostatku řádného odůvodnění spočívá podstatná vada řízení, pro niž bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

Č. 13.059.

Policejní věci: Označování československé koruny způsobem, který nevyhovuje zákonu č. 187/1919 Sb., se tresce podle min. nař. č. 198/1857 ř. z.

(Nález z 12. listopadu 1937 č. 6296/35-3.)

V ě c: Karel S. v Děčíně proti rozh. zem. úřadu v Praze z 30. září 1935 o přestupku zákona o platidlech.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á.

D ů v o d y: Nálezem okr. úřadu v Děčíně z 12. října 1933 byl st-l uznán vinným přestupkem § 5 zákona z 10. dubna 1919 č. 187 Sb., jehož se dopustil tím, že ve svém obchodě v Děčíně 27. března 1933 označil předměty prodeje cenami, při nichž měnová jednotka byla označena zkratkami »K« na místo zákonného označení »koruna československá« neb ve zkratce »Kč«, a byla mu uložena podle min. nař. z 30. září 1857 č. 198 ř. z. pokuta 200 Kč, po případě trestu vězení 14 dnů.

Zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím nevyhověl odvolání st-lovu z tohoto trestního nálezu, poněvadž skutková podstata přestupku jemu za vinu kladeného byla prokázána seznáním strážce a jeho doznáním a poněvadž není právního předpisu, podle kterého by tato skutková podstata ztrácela povahu tohoto přestupku z důvodů uvedených v jeho odvolání.

Do tohoto rozhodnutí je podána stížnost k nss, jež dovozuje, že v inkriminovaném jednání nelze spatřovati žádný trestný čin. Podle § 111 ústavní listiny mohou tresty býti ukládány jen na základě zákona. Zákon z 10. dubna 1919 č. 187 Sb. neobsahuje však žádné zmínky o tom, že používání jiné zkratky pro československou korunu je trestné nebo zapovězené. O námitce té uvažoval nss takto:

St-l byl uznán vinným § 5 zákona z 10. dubna 1919 č. 187 Sb. V cit. paragrafu je stanoveno, že měnová jednotka pro oblast československého státu označuje se jako koruna československá, ve zkratce Kč. Poněvadž v zákoně tomto na jednání, jež by odporovalo tomuto ustanovení, není stanoven určitý trest, použil žal. úřad k uložení trestu min. nař. z 30. září 1857 č. 198 ř. z. Učinil tak právem. Cit. min. nař. stanoví, že veškerá jednání neb opominutí, která platnými zákony nebo nařízeními vydanými úřady v rámci jejich působnosti sice všeobecně prohlášena byla za trestná neb aspoň z policejních nebo jiných veřejných důvodů za p r o t i z á k o n n á, aniž v předpisech o tom vydaných byl na ně stanoven určitý trest, se trestají tresty tam blíže uvedenými.

V projednávaném případě jde o s t r i k t n í předpis zákona o způsobu, jak se označuje měnová jednotka pro oblast československého státu. Předpis ten zřejmě vylučuje přípustnost označování měnovou jednotku jinak a prohlašuje tím implicitě takové jednání za p r o t i z á k o n n é. Tím je dán — poněvadž sám zákon žádného trestu pro takové jednání nestanoví — předpoklad použití cit. min. nař. pro výměru trestu v těchto případech.

Stížnost namítá, že podle § 111 ústavní listiny tresty mohou býti ukládány jenom na základě zákona a že není zák. ustanovení, které by pod trestem zakazovalo používání jiného označení měnové jednotky. Než stížnost se v tom mylí, neboť jde o delikt § 5 cit. zákona, který prohlašuje implicitě používání jiného měnového značení za protizákonné, a trest byl vyměřen podle min. nař. č. 198/1857 ř. z., kteréžto nař., pocházející z doby absolutistické a vydané na podkladě cis. rozhodnutí, má platnost zákona. Nař. to se stalo podle zákona z 28. října 1918 č. 11 Sb. součástí právního řádu Československé republiky a je tedy dosud platným předpisem zákonným.

Námítka, že st-1, označuje měnovou jednotku »K«, neměl zlého úmyslu, není rovněž důvodná. Ke skutkové podstatě policejního přestupku se zlého úmyslu zásadně nevyžaduje, pokud konkrétní právní norma výjimku nečiní, nýbrž zpravidla pouze subjektivní zavinění. Takové zavinění je pak dáno tehdy, když adresát policejní normy opomine onou povinnou péčí, kterou na něm norma žádá za tím účelem, aby byl zamezen stav normou perhoreskovaný (srovnej nález Boh. A 10.174/32 a j.). —

Č. 13.060.

Pojišťovací právo: * Zaměstnavatele, který poslední pracovní poměr řádně přihlásil, nepřihlásil však dřívější zaměstnání, kterým se teprve získá ochranná lhůta potřebná k založení nároku na dávky, nestihají následky § 20 odst. 2 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb.

(Nález z 16. listopadu 1937 č. 2998/35-4.)

V ě c: Okr. nem. pojišťovna v Lipt. Sv. Mikuláši proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 19. února 1935 o náhradě podpůrného nákladu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á.

D ů v o d y: Výměrem z 25. března 1933 předepsala stěžující si okr. nem. pojišťovna firmě Mautnerovy textilní závody, úč. spol. v Rybár. Poli, ve smyslu § 20 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. náhradu ve výši 420 Kč za dávky v mateřství poskytnuté zaměstnankyni firmy Veronice M., roz. K., v době od 28. srpna 1932 do 8. října 1932. Okr. úřad v Lipt. Sv. Mikuláši výměrem z 12. září 1933 zamítl stížnost uvedené firmy. Na další odvolání zúč. strany zrušil žal. úřad nař. rozhodnutím výměr okr. úřadu a zúč. stranu od placení náhrady osvobodil. V důvodech uvedl: Nespornou skutečností jest, že zaměstnankyně byla u pojišťovny řádně přihlášena až do 2. července 1932 a později od 25. července do 27. července 1932. Pojistný poměr nezaniká pouhým zastavením práce v důsledku zrušení pracovního poměru. Tím, že pojištěnka byla svého času pojišťovně přihlášena, mohla pojišťovna vzít ji do evidence. Přihlášení je sice co do údaje dne vstupu do zaměstnání nenáležitě, ale přece vzhledem k pozdější době nastalého pojistného případu dne 28. srpna 1932 vylučuje povinnost k náhradě podle § 20 odst. 2 cit. zákona, ježto novela č. 184/1928 Sb. obmezila řečenou náhradní povinnost na případ nenáležitě přihlášky obsahující nižší sazbu a o takovou nenáležitost se v tomto případě nejedná.

Vycházel tedy žal. úřad z právního názoru, že za platnosti § 20 odst. 2 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění novely č. 184/1928 Sb. nezakládá nárok pojišťovny podle tohoto paragrafu okolnost, že v přihlášce pojištěnce byl den vstupu do zaměstnání povinně pojištěného udán nenáležitě pozdějším datem, jen když přihláška ta byla učiněna před tím, nežli nastal pojistný případ, jako se stalo v tomto případě. Nss nemohl shledati, že by výrok ten byl námítkami stížnosti po stránce skutkové nebo právní otřesen.